

Elogi de la política espanyola des de Netflix

«*Quan no s'albiren sortides a un embolic polític, abans de desesperar-se convé mirar primer si es pot abordar la qüestió des d'un altre angle*»

M'he llegit totes les anàlisis que he trobat sobre el moment polític espanyol. El sentiment més generalitzat que he detectat és d'estupefacció per la forma en què s'han desenvolupat les negociacions entre PSOE i Podem, en directe davant les càmeres de televisió durant un lapse de deu dies. Amb fracàs final. Tot plegat, insòlit a Europa. Amb càstig i humiliació pública inclosa del potencial soci de coalició Pablo Iglesias a mans del candidat Pedro Sánchez. Mai vist abans a Europa.

Els analistes polítics o bé es desesperen davant d'aquesta muntanya russa capriciosa, o bé s'agafen com naufrags a una fusta de racionalitat i preveuen que ara només hi ha dues sortides: o un govern en solitari del PSOE recolzat des de fora per Podem i partits perifèrics o unes noves eleccions generals. De la possibilitat d'un govern en solitari del PSOE amb abstencions o suports dels partits de la dreta gairebé no en parlen, perquè diuen que és poc realista. I afirmen que encara és menys realista pensar en una "gran coalició" PSOE-PP presidida per Pedro Sánchez.

Per acabar-ho d'adobar, tots caminen sobre un llit de brases roents (el conflicte polític de Catalunya) que intenten amagar a estones, fent veure que no hi és. Com quan el candidat va fer un discurs d'investidura de dues hores sense cap referència a Catalunya, perquè aquest és el discurs que faria un líder europeu d'una *gran nació* i una democràcia consolidada. Ja se sap que a les grans nacions i a les democràcies consolidades no hi ha conflictes com el de Catalunya (ni, per descomptat, res que s'assembli a presos polítics).

Quan no s'albiren sortides a un embolic polític, abans de desesperar-se convé mirar primer si es pot abordar la qüestió des d'un altre angle. Vaig pensar en algunes sèries de Netflix quan vam assistir fa uns dies a dos moments d'impacte: A) El vídeo que Pablo Iglesias va penjar a les xarxes un vespre, tres dies abans del debat d'investidura, renunciant a ser ministre en un govern de coalició va representar efectivament un moment culminant, un autèntic final de capítol, que va anar precedit per una inaudita desqualificació personal de Pedro Sánchez a Pablo Iglesias en base -ara sí- al pensament més contemporitzador amb Catalunya d'aquest segon. B) L'oferta des de la tribuna del Congrés dels Diputats, feta també per Iglesias, de renunciar al Ministeri de Treball a canvi de les polítiques actives d'ocupació va ser un altre moment culminant. El fet, per exemple, que aquestes polítiques ja estiguin transferides a Catalunya no va afectar en absolut la teatralitat del moment. Com que el Ministeri de Treball ja s'havia situat abans en el centre del guió, el fet que Iglesias hi renunciés en directe va atorgar al moment una rellevància dramàtica de primer ordre, encara que fos a canvi de quelcom que està parcialment buit de contingut (el públic ho ignorava). Si hagués estat l'últim capítol de la temporada d'una sèrie, després de la renúncia al Ministeri de Treball d'Iglesias hi haurien situat una pausa publicitària. I, després, la derrota de Pedro Sánchez. Gran impacte, doncs, al capítol final de la temporada.

Si es pensa amb mentalitat de sèrie bona de Netflix i es mira la política espanyola amb aquesta òptica, em sembla que aquesta política espanyola està aconseguint un estàndard alt. No estic pensant pas en *House of Cards*, que és molt més minuciosa en el respecte dels aspectes jurídics i polítics en els quals es fonamenta, sinó més aviat en *Homeland*, la sèrie preferida del president Obama. *Homeland* era una autèntica filigrana en el domini del ritme dramàtic i en el joc de les sorpreses i els impactes. La política espanyola està adquirint també una gran saviesa dramàtica. Des d'aquesta perspectiva, es pot també imaginar més possibilitats de cara a la

pròxima temporada, més enllà del dilema entre un govern socialista en solitari o eleccions. Què es feia a *Homeland* quan s'arribava a un carreró sense sortida? Doncs introduir un personatge nou amb una gran potència dramàtica.

A la vista que el personatge Pedro Sánchez ha perdut embranzida, tot i ser un resistent tenaç, i que costa un esforç colossal imaginar-lo presidint un Consell de Ministres amb alguns membres del PP, potser resulta més fàcil imaginar "in extremis" al Rei proposant formar govern a una personalitat independent propera als socialistes, però ben considerada pels populars. L'objectiu seria un govern de "gran coalició". Es tractaria d'una fórmula a l'altura de les expectatives creades davant la temporada vinent. Un cop de gran impacte.

Ara bé, com que, davant la imminent sentència sobre els presos polítics catalans, l'objectiu seria "salvar la gran nació", i fer desaparèixer les brases del conflicte català, ja he llegit que molts a Madrid hi veuen mesures a adoptar de caràcter draconiana, com una reforma electoral per esborrar la influència política dels partits d'àmbit no estatal (sobretot, catalans i bascos) i la il·legalització dels partits independentistes. Una "gran coalició", en síntesi, contra Catalunya. Tot això dependria molt, en tot cas, de l'actor escollit per formar govern. A més a més, no oblidem que la gràcia de *Homeland* era la capacitat perpètua de provocar sorpresa i deixar el públic bocabadat. Jo, per exemple, només quedaria bocabadat si s'arribés a una unitat d'acció independentista que conduís a l'alliberament dels presos polítics i el retorn dels exiliats.